

disse Loves Særbestemmelser for Tjenestemænd er efter Kommissionens Mening alle Særbestemmelser for Tjenestemænd indføjede i det Forslag til Lov, som i Dag er til Behandling i dette høje Ting. Vi har altsaa med Hensyn til disse almindelige Bestemmelser forsøgt en Kodificering af de forskellige Bestemmelser, som vi ønskede vedvarende skulde have Gyldighed.

Dernæst har vi optaget til Forhandling visse Stridsspørgsmaal, som hidtil ikke har kunnet finde nogen Afgørelse, skønt de har været drøftede baade indenfor Administrationen og her i Rigsdagen, ja, undertiden oven i Købet i specielle Kommissioner. Jeg kan som Eksempel nævne det gamle Benspørgsmaal, den gamle Lov om, hvorledes Tjenestemænd skulde være stillede med Hensyn til Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, de Bestemmelser, der skulde benyttes om hele dette Spørgsmaal, om hvilket der i 1909 blev nedsat en Kommission, og om hvilket der i flere paa hinanden følgende Rigsdagssamlinger blev ført indgaaende Forhandlinger. Kommissionen har ment, at dette Spørgsmaal hørte sammen med de Bestemmelser, vi i øvrigt har samlet i dette Forslag til Lov om Statsmedlemmændene, at det er et Spørgsmaal, vi ikke kunde forbigaa. Vi har fundet en Løsning, der i alt Fald har kunnet samle os om en enstemmig Indstilling, som vi haaber ogsaa maa kunne samle Rigsdagen om sig, saaledes at dette gamle Spørgsmaal maatte finde en Løsning. Vi har ogsaa ment, at Forhandlingsretsspørgsmaalet, der ogsaa har været fremme saa mange Gange, burde drages ind under denne Lov, skønt det ikke direkte berører det økonomiske Spørgsmaal, men jeg vil udtrykkelig gøre opmærksom paa, at de Paragraffer, der handler herom, i og for sig ikke indeholder noget særlig nyt. Det er kun de gældende Regler fra de Etater, i hvilke der findes Forhandlingsregler, og det er de Bestemmelser, efter hvilke der i Aarevis er forhandlet indenfor de store Organisationer, f. Eks. indenfor Statsbanerne, mellem disse Organisationer og Ministeriet. Kun har Bestemmelserne faaet en almindelig Karakter. Og naar Rigsdagen om nogen Tid kommer til at beskæftige sig med Folkeskolens Forhold, vil vi ogsaa der træffe Bestemmelser af lignende Art.

Paa samme Maade som vi har forsøgt at kodificere Bestemmelserne af almindelig Art, har vi ogsaa behandlet Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Pension. Den højtærede Finansminister forelagde i Samlingen 1913—14 her et Forslag om at nedsætte en Kommission til Ordning af Pensions-

forholdene. Det var en god Tanke, men den blev ikke realiseret, fordi Landstinget ikke ønskede at fremme Lovforslaget. Jeg ved for Resten ikke af hvilken Grund. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at dette Lovforslag blev standset, men det blev det, og Kommissionen blev ikke nedsat. Nu har Lønningskommissionen ment, at det var rigtigt, at disse ca. 70 forskellige Pensionslove og Pensionsregler blev sammenarbejdet, saaledes at man i Stedet fik en ensartet Ordning for alle danske Tjenestemænd, uden Hensyn til om de er kongelig ansatte eller er det, som man i gammel Forstand kalder Bestillingsmænd. Vi har i øvrigt udvidet disse Bestemmelser til ogsaa at angaa de faste Arbejdere ved Statsbanerne, der pensionsmæssigt set er stillede ganske paa samme Maade som fastansatte Tjenestemænd. De Bestemmelser, der findes i den gældende Lovgivning om Efterindtægter, er saa nært sammenhørende med Lønnings- og Pensionsbestemmelserne, at de i Virkeligheden maa betragtes som skubbede ind mellem dem. Det har derfor været ganske naturligt ogsaa at tage dem med. De her foreslaaede Bestemmelser er i øvrigt i det væsentlige de samme som de for Tiden gældende. Dog har vi ment, at det vilde været rigtigt at inddrage i Lovforslaget i Paragrafform de Regler, der i Øjeblikket findes i de ministerielle Bekendtgørelser. Da Efterindtægtsloven kom, maatte den for en meget væsentlig Del være et Skema, som Administrationen udfyldte. Det var rigtigt, at man da lod Administrationen faa Lejlighed til at prøve sig frem paa dette i dansk Lovgivning ikke hidtil betraadte Omraade. Nu er Bestemmelserne prøvede, og der er Grund til at indføje i Lovforslagets Paragraffer ikke alene de gamle Bestemmelser, men ogsaa optage de i ministerielle Bekendtgørelser for Tiden henliggende Bestemmelser.

Dernæst er der selve Lønningsbestemmelserne. Først de Lønningsbestemmelser, der er af almindelig Art og gældende for alle Tjenestemænd, og dernæst — det er de allerfleste Paragraffer — de Lønningsbestemmelser, der gælder specielle Lønningsklasser og specielle Institutioner. Det var jo et Hovedpunkt i Kommissoriet, at der skulde foretages en Undersøgelse af, om Lønningerne muligvis burde sættes i Forhold til Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder. Disse Undersøgelser har fundet Sted, de er blevet ledet med overmaade stor Dygtighed og gennemført med overmaade stor Grundighed af Kommissionens Næstformand, Departementschef Adolph Jensen;